

מ ר י ח ר י מ ל נ ד ז"ל

נולדה ב- 1917 בפולניה

בית מנוחה וישיבה ווינשטיין
נפטרה - 11.3.1986

מרים נולדה ב-1917 בעירה קטנה בסביבות וילנה שבפולין. אביה היה רב העירה מחסידיו של הרבי מלובליץ, אך מרים הצטרפה ל"חלוץ הצעיר" שהביא אותה בגיל 18 לארץ ישראל. כאן הגיעה למשק הפועלות ב"עינות" והתמחתה בנושא הרפת ועסקה בו אחר כך שנים רבות. לאחר שנתיים במשק פועלות עברה לקיבוץ גניגר ועבדה ברפת. הכירה את אבא בעלה, יבדל לחיים ארוכים, ואיתו הצטרפה ב-1942 לאשדות יעקב, אל משפחתו של אבא. גם כאן כמובן, היא מצטרפת לצוות הרפת ונהיית מיד לאחר מעמדי התווך של הענף. במלחמת השחרור 1948 היא מתפנה עם תשע פרות שלנו לקיבוץ גניגר (אליו הגיעו רגלית לאחר שנהג המשאית נרדם והתהפך בדרך ליגור).

לאחר שחזרו מיגור נרכשת מכונת החליבה הראשונה. בעלון מאותם ימים היא מסבירה לציבור שלמרות המכונה אין צורך לקנא בהם. "העבודה מאומצת מאוד. את הדליים צריך לסחוב בידים מפרה לפרה, על יד כל פרה צריך להתכופף 3 פעמים, דרוש לזה גוף גמיש וכוחות פיזיים".

למרות הקושי, עשר שנים לאחר מכן, 1958, מצאנו עדיין דיווח שלה מהנעשה ברפת: "תנאי העבודה מכבידים, עבודה לילה, עבודה בשבתות ובחגים וכל זה עם צוות של שניים שלושה חברים והשאר: זמניים, שכירים, נוער וילדים. דבר זה גורם לאי התמדה בענף ויציאה מתמדת כשהעול נופל על המחמידים. הם נשארים גם כשהידיים כואבות. יחד עם כל זה אי אפשר גם לומר שיש אוזן קשבת תמיד במוסדות המנהלים, והעול הכבד של הענף מתחלק על כתפי מעטים. יש לזכור שבמשך שנים אלה נולדו למרים ואבא ארבעה ילדים הדורשים את שלהם ומרים מחלקת את תשומת ליבה, אהבתה ומסירותה בין הילדים והעבודה.

בתקופת מלחמת ששת הימים וההתשה עובדה מרים כלול מספר שנים לא
 קלות. משם היא עוברת למטבח כשהיא מחמסרת לבישול הכללי בכלל
 ולבישול הדיאטה בפרט. בעקבות הצלחתה כאן היא נדרשת לבית-ירח
 ועובדת מספר שנים כמבשלת בית הספר ומכאן היא נקראת למטבח
 בית החינוך המשותף בדגניה. שוב מספר שנים וחזרה למטבח באשדות.

לאחר מכן מוצבת לעבודה בלוג. אך תוך כדי כך היא ממשיכה בדאגה
 לחברים חולים. מבשלת להם בביתה קומפוט, דגים ודיאטה מיוחדת
 ומביאה אליהם עם הרבה חום ואהבה. כאשר מוקמים חדרי החולים,
 בסמוך לביתה היא מתנדבת לעזור לצוות המטפל בטיפול ובבישול.
 בהתחלה בזמנה הפנוי ויאהר מכס בשעות העבודה והזמן הפנוי בלחוד.

מרים ראתה יעוד בעזרה לזולת, ולחבר הנזקק והקדישה לכך את
 מיטב ומירב זמנה. היתה מקובלת על החברים בקיבוץ, אהודה,
 ידועה בהריצותה ומסירותה.

בדף הירוק יוני 1983 מצאנו תמונה שלה רוקדת בכינוס "הפועלי"
 לפי המנגינה של "הזקן מנהריים", אך לא לעולם חוסן.

"איש היה בארץ עוץ" כך מתחיל סיפורו של איוב, ואנחנו על אותו
 משקל "אשה היתה באשדות יעקב מרים רימלנד שמה והיתה האישה
 ההיא תמה וישרה ויראת אלוהים וסרה מרע". אך כפי שקרה עם איוב
 כך קרה גם לה, למרים. בעיני השטן זה לא מצא חן וב-1.1.84
 הוא הכריע אותה והיא נפלה למשכב. מאז במשך שנתיים וחצי היא
 סובלת סיבלות איוב, נזקקת לסעד שידעה רק לתת.

יהי זכרה ברוך, ותהא נשמתה צרורה בצרור החיים